

Eerste familie

PIETRO
Valsecchi

EERSTE
FAMILIE

Vertaald uit het Italiaans
door Philip Supèr

WERELDBIBLIOTHEEK · AMSTERDAM

Voor de vertaling van deze roman heeft de vertaler een projectsubsidie ontvangen van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Prima famiglia*
© 2015 Mondadori Libri S.p.A., Milaan
© 2017 Nederlandse vertaling Philip Supèr /
Uitgeverij Wereldbibliotheek
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Bureau Beck
Foto omslag © Andreas Feininger
NUR 302
ISBN 978 90 284 2705 1
www.wereldbibliotheek.nl

Ieder het zijne

LEONARDO SCIASCIA

Proloog

Wat maakt het uit dat de lucht donkergrijs is nu, en dat de straten stoffiger zijn dan normaal, en dat er steeds maar een eigenaardig gebeier van kerkklokken te horen is. Tony Palermo haast zich voort tussen zandzakken en kapotte muren, om hem heen een kakofonie van knallen, gefluit en saloonkreten. Hij springt over een gat, over een hoop touw, over de verse stront van een paard dat door een cowboy aan de teugel wordt gehouden. ‘Hé, weg daar!’ roept iemand tegen hem. Meteen wordt er een schot gelost, in een hooiberg ontvlamt een nepbrand. Hij drukt zich plat tegen een muur om vier galopperende runderen doorgang te verlenen. Dit is Hollywood, jongen, zegt hij bij zichzelf. En ofschoon het de vijfde keer is dat hij deze route volgt – die steeds een andere sfeer heeft, al naargelang er een western of een musical wordt opgenomen – vergeet hij even zijn nervositeit en geniet hij weer van de entourage.

Hollywood! Hoe graag zou hij erbij horen, iemand worden die echt een film mag maken. Zomaar even opdracht geven voor een brand of een schietpartij, zelfs kunnen bepalen wat voor weer het moet zijn. Naar het verleden terug kunnen gaan of juist naar de toekomst en reizen in het heelal. Daarom houdt hij de grote envelop die hij bij zich heeft zo goed vast. Zijn handen zweten, zijn hart bonkt, maar dat maakt niet uit. Doorzetten, Tony, doorzetten!

Hij herinnert zich nog de eerste keer dat hij hier was en per ongeluk in botsing kwam met een man met een potlood achter zijn oor en het uiterlijk van een boekhouder. ‘Hé, kijk uit waar je loopt!’ snauwde die tegen hem. Maar toen hij zag dat Tony benauwd om zich heen keek, zei hij: ‘Waar moet je zijn?’ Tony liet zijn envelop zien. ‘Ik moet dit afgeven bij meneer Warner, de producent,’ antwoordde hij. De man

grinnikte en nam hem van top tot teen op: linnen broek, geruit overhemd, colbertje met een lelietje op de borstzak genaaid. Kleren uit een goedkoop warenhuis. De man stak zijn arm uit en wees naar links. 'Zie je die rode trap? Het is het derde gebouw na die trap.'

Natuurlijk had de producent hem niet ontvangen. En toen Tony eind maart opnieuw verscheen, hadden ze hem weggestuurd omdat de grote baas in Miami zat. Twee weken later kreeg hij te horen dat meneer Warner die middag niemand kon ontvangen. Twee dagen later dan maar weer een nieuwe poging. Maar het vermoede 'Bent u er nou alweer...?' waarmee de secretaresse hem begroette, beloofde niet veel goeds. En inderdaad, meneer Warner bleek het te druk te hebben. Waarmee? Zinloos om dat te vragen. En toen was hij er opnieuw heen gegaan en had hij gezien hoe een klein ergernisje een grote ergernis kan worden, om daarna méér dan een ergernis te worden, met standaardantwoorden, lachjes als van een boer met kiespijn en korzelig vertrokken lippen.

Maar vandaag is hij er gewoon weer. Hij komt bij de trap, loopt verder langs de eerste studio, dan de tweede. De derde heeft een gammele deur met verfspatten. Op het bordje, dat hij inmiddels kan dromen, staat: WARNER BROS. ENTERTAINMENT.

De eerste keer dat hij die deur zag was hij verbaasd, hij had heel wat anders verwacht. Hij was naar binnen gegaan en een gang in gelopen die stonk naar lijm en pis, waar hij was gestruikeld over een houten driewieler. Hoewel hij dacht dat hij zich moest hebben vergist, was hij toch doorgelopen. Altijd doorzetten, Tony, had hij van zijn vader geleerd, altijd. Achter in de gang was nog een deur, en daarachter – kijk nou toch 's! – een andere wereld.

Deze ochtend is hij nerveuzer dan ooit. In de bezoekersruimte die hij binnenstapt, verspreidt een geheel kristallen luchter een hel licht. Hij kijkt even verstrooid naar de fluwelen fauteuils, de tafeltjes, de schilderijen met afbeeldingen van een stormachtige zee. De secretaresse bekijkt hem alsof ze hem voor het eerst voor zich ziet. 'U bent meener...?' vraagt ze.

‘Palermo.’

‘Heeft u een afspraak?’ Met haar lichtblauwe ogen kijkt ze hem op een nare manier aan, en omdat hij geen antwoord geeft vraagt ze het nog een keer, alsof ze met een zwakzinnige te maken heeft: ‘Heeft u een afspraak?’

‘Nee.’

‘Dan spijt het me voor u, meneer Paterno...’

‘Palermo.’

De blonde vrouw vertrekt haar mond tot iets wat een glimlach moet voorstellen. ‘Het spijt me,’ zeg ze weer, ‘maar meneer Warner ontvangt alleen op afspraak.’

‘Ik moet hem spreken.’

De secretaresse zucht, waardoor haar borsten, die haar decolleté ternauwernood gevangen weet te houden, nog groter worden. ‘Ieder-één moet hem spreken.’

‘Ik moet hem spreken!’ Hij schrikt zelf van hoe hij schreeuwt. De woorden worden uit zijn keel gespoten door de woede over de vier eerdere, mislukte pogingen. Even is het dametje van haar stuk gebracht.

Een deur vliegt open. ‘Wat gebeurt hier?’

Tony draait zich om. Hij ziet een lange man, slank, zwart snorretje, kalend, verfromfaaid colbert. Jack Warner in eigen persoon. De jongen keert de secretaresse zijn rug toe en gaat voor Warner staan. ‘Ik heb een verhaal,’ stamelt hij, ‘en...’

En dat was het.

Hij had een heel betoog voorbereid: de grote lijnen van dat verhaal, de geschiktheid ervan voor een filmbewerking, de aantrekkelijkheid ervan voor het publiek, kortom een film waarvoor zelfs blinden onmiddellijk een kaartje zouden kopen. Jammer dan dat hij nu geen stom woord uit zijn mond krijgt. Het ligt allemaal op zijn lippen, maar daar blijft het dan ook.

Warner balt zijn handen tot vuisten. Hij is kwaad en laat dat duidelijk zien. Maar omdat hij nu toch al hier is, blaft hij: ‘Wat voor verhaal?’ Hij neemt de jongen eens goed op: lang, goed gebouwd, donkere ogen.

Wel een interessant type, vindt hij. En vooral bevlogen. Gepassioneerd zelfs.

‘Het verhaal van mijn familie.’

De producent laat een gemeen lachje schallen. ‘Kom jij me hier nou een beetje aan m’n kop zeuren omdat je me het verhaal van je familie wilt slijten?’

‘Zo is het, meneer,’ antwoordt Tony.

Warner kijkt hem verbijsterd aan. Zo’n irritant naïef kereltje heeft hij nog nooit meegemaakt. ‘En waarom,’ vraagt hij smalend, ‘zou het verhaal van jouw familie mij dan wel moeten interesseren?’

‘Omdat het een verhaal is over het leven en de dood,’ zegt Tony verbeten.

‘Gelul! Leven doen we allemaal, en doodgaan ook.’

‘Het is ook een verhaal over wraak.’

‘Doet me niks.’

‘En over eer. En over respect. En over jezelf te grabbel gooien. En over verdriet...’ Zijn stem stokt. Kom op, Tony Palermo, laat je nou niet naaien door je eigen gevoelens, zegt hij tegen zichzelf. Op hetzelfde moment glijdt de envelop uit zijn vingers en valt op de grond. De blaadjes komen her en der op het tapijt terecht. Potverdomme! Meteen bukt hij zich om ze bijeen te rapen.

Wat ben jij een vreemde snuiter, denkt Warner. Toch is er iets in de zorgvuldigheid, in de tederheid waarmee de jongen de papieren oppakt wat hem intrigeert.

‘Nou,’ zegt hij kortaf, ‘waar gaat die film van jou nog meer over?’ Hij kijkt naar Tony’s handen: vol kloven en eelt, niet de fijne beringde vingertjes die je ziet bij schrijvertjes van niks die na een zuippartij gapend gaan zitten wachten tot ze weer eens inspiratie krijgen. Nee, deze hier was van een ander kaliber...

‘Het is het verhaal van mijn familie,’ zegt de jongen opnieuw.

‘Ik heb geen belangstelling voor familie verhalen,’ repliceert de producent afgemeten.

‘Ook niet voor dat van een beroemde maffiafamilie in New York?’

Warner staat stil en draait zich langzaam weer om. ‘Wat zei je daar?’

‘Dat mijn verhaal gaat over misdaad, meneer, over de maffia.’

Meteen maakt de verstoordheid op het gezicht van de producent plaats voor interesse.

Tony ziet het. ‘Het is het verhaal van de familie Palermo,’ zegt hij.

‘Salvatore Palermo?’ vraagt Warner ongelovig. ‘Die boss?’

‘Dat is mijn broer,’ zegt de jongen. En omdat Warner blijft zwijgen, voegt hij eraan toe: ‘Het wordt een prachtige film. Dat zweer ik u.’

1

Hoewel de maand mei al ten einde liep, was het die ochtend koud in New York. Luigi Palermo liep naar de keuken. Hij schoof het gordijntje opzij dat voor de afvoer van het wasbakje hing, pakte een stuk zeep, maakte het nat en begon zijn gezicht te wassen. Het water was zo koud dat het hem even de adem benam, maar dat was juist goed. Warm water, dat is voor zwakkelingen, dacht hij.

Hij duwde het raam open. Er waren nog een paar sterren te zien en hier en daar klonk vrolijk getsjirp van krekels. Wat viel er te tsjirpen? Dit was een klotedag, zo'n dag die beter helemaal niet kan komen! Hij deed het raam weer dicht en dwong zichzelf kalm te blijven. Hij was bezorgd. Hij had geen geld, geen rooie cent, en die dag zouden ze langskomen om te innen. Geen centjes? Ach, jongetje toch, dat doet me nou echt verdriet, je breekt mijn hart. Ze zouden hem op de schouder slaan en dan zijn ondergang afkondigen, die van hem en van zijn gezin. Hij kende ze, er viel niet met ze te praten. Of je betaalt, óf je bent de lul, maatje! De gedachte dat Carmela helemaal alleen zou zijn als ze kwamen, deed het bloed naar zijn hoofd stijgen. Maar hij moest absoluut de deur uit, vandaag kreeg hij zijn loon. En aangezien dat loon niet genoeg zou zijn om de schuld af te betalen, zou hij zijn klarinet moeten verkopen. Deze beslissing, die hij lang voor zich uit had geschoven maar nu onontkoombaar was geworden, sneed door zijn hart. Maakt niet uit, zei hij bij zichzelf. Doorzetten, Luigi Palermo, doorzetten! Hij dacht weer aan Carmela: ze mocht voor niemand opendoen, dat moest ze heel goed beseffen! Dan dropen die gasten wel weer af en zouden ze een andere keer terugkomen, als het geld er zou zijn. Hij dacht ook aan zijn kinderen, vooral over Sal maakte hij zich zorgen. Die was zo anders dan de rest,

zo onrustig, met allerlei wilde gedachten in zijn kop. Hij zou hem eens een flink pak op zijn donder moeten geven, maar dat idee stond hem tegen. Daarvoor lag die zoon, zijn eigen vlees en bloed, hem te na aan het hart.

Hij ijsbeerde door zijn woning, een en al zenuwen. Uit de fruitschaal pakte hij een citroen, en nam er zonder 'm te schillen een hap uit. Het zuur vulde zijn hele mond, wat hij heerlijk vond. Hij kauwde en slikte. Zuur en bitter was het leven, net als die citroen. Maar het leven was een wiel, en een wiel draait voor iedereen: vandaag is het zo, en morgen... wie weet?

Hij liep terug naar de slaapkamer en ging bij het bed staan. Carmela lag nog te slapen. 'De zon is al uit de zee gekomen, en jij, schoonheid van me, slaapt nog steeds,' fluisterde hij haar in het Siciliaans toe zoals elke ochtend.

Carmela draaide zich om en liet zich met gesloten ogen kussen door haar man, die haar zijn vaste ochtendgroet had gebracht. In het Siciliaans, in de taal van het eiland waar ze waren opgegroeid en waarnaar ze heimwee hadden, maar waar ze ook de honger hadden geleden waarvoor ze waren gevlucht. Ze kwam overeind. Haar lange zwarte haar, dat ze straks zou samenbinden in een knot, viel over haar schouders en over haar borsten, die nog steeds stevig en vol waren. In het halfdonker gingen haar lippen iets van elkaar: een glimlachje. Vertederd stond Luigi naar haar te kijken.

Ook Tony voelt vertedering als hij aan zijn moeder terugdenkt. 'Mijn moeder was een heel mooie vrouw,' zegt hij tegen meneer Warner, die met over elkaar geslagen armen naar hem luistert. Het lijkt alsof de man maar niet kan besluiten of hij Tony de deur uit moet schoppen of nog een paar minuten tijd moet geven. 'We waren allemaal verliefd op haar. Ze was onze koningin. Als mijn vader haar "koninginnetje van me" noemde, protesteerde ze zogenaamd: "Wat nou, koninginnetje, de bediende van iedereen ben ik!" "Bediende in je eigen huis, schat," zei hij dan, "waar niemand je met geweld zal dwingen." Dan trok ze even een scheve mond, om zich niet meteen gewonnen te geven, en

zei dan, met een klein lachje alweer: “Moet je weer 's gelijk hebben, Luigi Palermo?” “Dat heb ik toch ook!”

Even verliest Tony zich in die woorden uit een gelukkige tijd, en opeens is zijn vader heel dicht bij hem, jong, vitaal en met in dat spichtige lijf van hem een kracht waar iedereen versteld van stond.

‘Mijn vader werkte als een paard,’ gaat hij verder tegen de producent, ‘en al betaalden ze hem dan een hongerloontje, hij klaagde nooit. Hij moest ons te eten geven en nam al het werk aan dat hij kon krijgen, als het maar eerlijk was. En hij hield van muziek maken.’ Hij valt stil, en voegt er dan terloops aan toe: ‘Ook Sal hield daarvan.’

‘Echt waar?’ vraagt Warner verbaasd.

‘Ja,’ antwoordt Tony. ‘Als het verhaal begint, is Frank dertien jaar, Sal twaalf, Nina tien en ik nog maar zeven. Ik ben de enige die in Amerika is geboren.’ Hij zegt het met iets van spijt in zijn stem, alsof het feit dat hij niet bij zijn geboorte dezelfde lucht heeft ingeademd als zijn broers en zus hem heeft beroofd van een onschatbaar voordeel.

‘Dus Sal leek op je vader?’

‘Nee.’ Tony schudt heftig zijn hoofd. ‘Ze hielden allebei van muziek maken, maar voor de rest hadden ze niet méér van elkaar kunnen verschillen. Hard werken, dat is nooit iets voor Sal geweest.’

‘En je andere broer?’

‘Frank was net als mijn vader: koppig, altijd je rug recht houden. Hij wilde studeren, een echte Amerikaan worden.’

‘En je zus?’

Tony kan een lachje niet onderdrukken. ‘Een kind vol dromen.’ Hij kucht, om een beeld van Nina dat hem niet bevalt weg te jagen, zoekt in zijn zakken naar een sigaret, steekt hem op. Langzaam blaast hij de rook uit. Terwijl die zich verspreidt, zoekt Tony in zijn hoofd tussen de foto's uit het verleden. Hij speurt naar stemmen, namen, mensen, details van een tijd die nog gloeiend in zijn geheugen ligt.

2

Haastig loopt Warner het kleine stukje van zijn kantoor naar de studio's. De al gekostumeerde en geschminkte acteurs bevinden zich in een setruimte op de eerste etage. De secretaresse met het ruime décolleté komt achter hem aan om hem een paar papieren te laten ondertekenen. 'En dan ook nog...' zegt ze.

'En dan ook nog dat je me met rust laat,' kapt de producent haar af terwijl hij nog sneller gaat lopen. Die Tony Palermo heeft een lawine van gedachten bij hem losgemaakt. Het verhaal van een beroemde maffiafamilie in New York, vraagt hij zich af, wordt dat weer zo'n film van alleen maar knokken, schieten en moorden, of is deze beginnening in staat tot iets anders? Hij heeft al geprobeerd zich de personages van het verhaal voor te stellen. Scharminkels zag hij voor zich, schepsels van vel over been, waarin de gemene nagels van de honger littekens heeft achtergelaten.

Hij duwt de deur open en staat in een zaal vol acteurs. Tony loopt op hem af met de houding van iemand die al helemaal in zijn rol zit en geen vergissingen duldt, van anderen net zomin als van zichzelf.

'Dit is de cast van de film,' zegt hij.

Warner knikt even. Deze regisseur is erin geslaagd de juiste mediterrane types te vinden om zijn familieleden te spelen, en dat lijkt hem een goed begin.

'Hij daar is mijn vader, Luigi Palermo,' zegt Tony. Hij wijst naar Jack Friday, een man van tegen de zestig die een kleine buiging maakt, de klep van zijn pet tussen de vingers. Hij heeft een recht zwart snorretje op zijn lip, rimpels rond zijn mond, levendige donkere ogen, is van gemiddelde lengte en een beetje aan de magere kant.

'En dit is mijn moeder.'

Vol bewondering bekijkt Warner de knappe vrouw. Haar slanke figuur draagt een weelderige boezem en haar ogen worden beschaduwed door lange wimpers. De hals van een godin heeft ze, en een mond als een roos in de knop.

‘En dit ben ik als kind,’ zegt Tony terwijl hij zijn hand legt op de schouder van een verlegen ogend, teer gebouwd jongetje, ‘Tony Palermo.’

‘Ik ben Sal,’ zegt een jongeman die naar voren stapt. In tegenstelling tot de anderen is hij goed gekleed. Zijn haar is lichtblond en zijn ogen zijn zo blauw dat het onprettig is ernaar te kijken.

‘Zij daar is Lucia,’ zegt de regisseur terwijl hij een jonge vrouw aanwijst met een trotse blik en een rozige gelaatskleur. Haar lange haar zit in een paardenstaart en haar blauwe jurk doet haar nog slanker lijken dan ze al is.

‘Ik ben Nina,’ zegt een meisje dat nu naar voren komt.

Opnieuw knikt Warner instemmend. De twee actrices die de moeder en de dochter spelen lijken fysiek op elkaar: ogen van dezelfde kleur en dezelfde haardos – zacht, kastanjebruin neigend naar mahonie. Maar de mond, ook al bestaat er veel gelijkenis, is bij het meisje wellustiger, doortrokken van een kwaadaardigheid die bij de moeder afwezig is.

‘En ik ben Frank,’ zegt een lange jongeman met rechte schouders. Zijn houding straalt waardigheid uit en aan zijn blik kun je zien dat die kan wisselen tussen grote tederheid en diepe minachting.

Warner bekijkt ze allemaal koeltjes en probeert elementen te vinden die niet kloppen: een bepaalde manier van bewegen, een vleug arrogantie of juist in het oog springende verlegenheid. Niets van dat alles.

‘En?’ vraagt Tony.

Warner toont even een tevreden gezicht. ‘Moet ik soms voor je applaudisseren?’ vraagt hij pesterig.

‘Dat,’ mompelt Tony, ‘doet het publiek wel. Later, als ze de film hebben gezien en hem waarden.’

‘Dus?’ daagt de producent hem goedmoedig uit.

‘Ik popel om te beginnen,’ antwoordt Tony.

‘Hoeveel weken heb je nodig?’

‘Een paar, drie op z’n hoogst.’

‘Goed,’ zegt Warner, ‘we beginnen over drie weken.’ Dan loopt hij weg met de gehaaste tred van iemand die een verplichting heeft die geen verder uitstel duldt.

3

Op die koude ochtend liep Luigi naar de kamer waar zijn kinderen sliepen. Hij ging bij het bed van Frank staan en zei tegen iedereen (al leek het of hij het vooral tegen Sal had): ‘Jullie weg naar school is één rechte weg, is dat duidelijk? Recht, zonder tussenhaltes, zonder dat je je door wie dan ook laat aanspreken. Duidelijk? En haal het niet in jullie hoofd om te stoppen en te gaan kletsen met de nietsnutten die daar de hele dag lopen te lanterfantten. Want als ik erachter kom, sla ik jullie mordsdood. Begrepen?’

‘Ja, papa,’ zeiden zijn kinderen allemaal, en het klonk oprecht genoeg. Nee, ze zouden niet stoppen onderweg, ze zouden niet praten met die ellendelingen van het criminele wereldje in Little Italy, laaghartige Italianen die moordden, beroofden en de eerlijke Italianen te schande maakten.

Maar Luigi was te bezorgd om genoeg te nemen met zo’n slaperig ‘Ja, papa’. Nog luider riep hij: ‘Horen jullie me? Hebben jullie het goed begrepen?’

‘Ja,’ klonk het van allemaal, ‘ja!’

‘Sal, heb jij het ook begrepen?’

‘Ja.’ In tegenstelling tot de anderen was Sal klaarwakker. Zijn lichte ogen stonden wijd open en door de duisternis heen keek hij naar de gestalte van zijn vader, het baardloze gezicht, de altijd bewegende handen die meer dan zijn woorden duidelijk maakten hoe gespannen hij was.

De kinderen hoorden hem naar de keuken gaan, de la opentrekken, een stuk brood pakken, en ook een paar olijven, die lang niet zo lekker waren – dat bleef hij maar zeggen – als die op zijn Sicilië. En terwijl hun vader at, dommelden ze weer in slaap of, in het geval van Sal, veinsden dat.

Luigi slikte zijn brood door, veegde de kruimels bij elkaar die op de tafel waren blijven liggen en stopte die ook in zijn mond. Hij huiverde in zijn jasje. En dan zitten we in mei, zei hij bij zichzelf. In Sicilië had hij zo'n kou nooit ervaren. Hij sloot zijn ogen en liet de herinneringen aan zijn kindertijd terugkomen: het huis, de schapen die naar het land moesten worden gebracht, zijn moeder die voordat hij op pad moest, hem een opgevouwen doek in de hand drukte met brood, olijven en een paar gedroogde vijgen erin. Die vijgen liet hij langzaam smelten in zijn mond zodat hij de hele ochtend de smaak bleef proeven, en als hij ze ophad, zocht hij met zijn tong naar pitjes die vast waren gaan zitten tussen zijn tanden om daar ook nog een beetje smaak uit te halen. De zoetheid van die vijgen was het enige zoete dat hem toen gegeven was, tot er nog iets veel heerlijkers op zijn pad kwam. Op een dag keek Carmela Infantino een paar keer naar hem met ogen zo snel als die van een hagedis en voelde hij die blikken op zijn huid. Het waren eerder duwtjes, schokjes en bedreigingen dan liefkozingen. De volgende dag gebeurde hetzelfde, en de dag daarna weer. Toen begreep hij dat in die blikken van haar al een diep gevoel te vinden was, het vooruitzicht op een leven samen. Hij wachtte haar op bij de waterput. 'Momentje,' zei hij, en hij hield haar staande en legde een vijg in haar hand. Ze lachte. 'Bedankt,' zei ze. Ze was dertien jaar en haar haren hingen tot op haar dijen.

Luigi stond op van zijn stoel en liet die herinneringen verder maar de kolere krijgen. Deze dag beloofde een sombere te worden, vol gevaar, zo'n dag dat als hij voorbij is, je God op je blote knieën dankt. Hij liep naar de kast en pakte zijn klarinet.

Carmela kwam zachtjes achter hem aan lopen, al helemaal aangekleed. Ze zag het instrument en siste onmiddellijk: 'Nee!'

Luigi glimlachte maar wat. 'Ik moet hem absoluut verkopen, lieverd. Vandaag komen die gasten langs. We moeten betalen. Want als we niet betalen...'

Carmela's ogen gloeiden van woede, ze had wel zo een stapeltje dollars uit haar zak willen trekken en willen zeggen: 'Kijk, verkopen is niet nodig, je moet niet wegdoen wat je zo veel plezier bezorgt.' Maar